

skäl att låta den kvarstå hos oss. Fast mera borde då exemplet från grannländerna, Norge och Danmark, med hvilka vi i fråga om öfriga portosatser och i flera andra hänseenden hafva så mycket gemensamt, mana till att med dem gå i spetsen med hänsyn till genomförande af en konsekvent likformig portotaxa.

På grund af hvad jag sålunda anført, hemställer jag,

att Riksdagen måtte besluta, att portoavgifterna för lokalbrefkort skola utgå med följande belopp nemligen:

för lokalbrefkort, enkelt 3 öre,
 » » åtföljdt af blankett till svar 6 öre.

Stockholm den 27 januari 1893.

Edvard Thermænius.

N:o 189.

Af herr **E. Thermænius**, om införande af skatt på velocipeder.

Uppsökandet af nya skattekällor är något, som allt mera tager vederbörandes uppmärksamhet i anspråk. Att dervid träffa de rätta platserna och, när de äro funna, icke begagna allt för stora öskärl, är i sjelfva verket ett ganska grannliga arbete.

Då jag härmed för Riksdagen framlägger förslag om skatt på velocipeder, är jag fullt medveten om, att jag pekar på en af de små bäckarne. Men dessa äro ju icke heller att förakta.

Jag vågar också påstå, att man med en sådan skatt träffar dem, som förmå bära den.

Någon ovillighet mot dess erläggande torde icke heller vara att befara. Jag tror det särskildt därför, att en qvitterad debetsedel på till staten erlagd velocipedskatt må kunna utgöra ett slags vägpass under de allt mera vanliga turistfärderna med det nu så moderna fort-skaffningsmedlet. Icke så som skulle sådant vägpass i och för sig vara behöfligt, när ju gator och vägar i stad och på landsbygd, hos oss liksom i andra länder, äro fullt och fritt tillgängliga för enskilda velocipedryttare så väl som för statens velocipedordonnanser; men det vore utan tvifvel godt att hafva för sådana personers skull, som anse sig kunna antasta och trakassera velocipedryttare mer än andra vägfärande. Jag anser således, att skattläggning af velocipeder, betraktad från nyssnämnda synpunkt, skall vara väl på sin plats.

Ehuru vi i vårt land kunna och böra med afseende på beskattningsfrågor och skatteobjekt gå vår egen väg, vill jag dock i detta sammanhang nämna, att velocipedskatt redan är införd eller föreslagen i åtskilliga andra länder.

Det enda, som man med fog kan invända mot denna skatteform, är det, att en nöjsam och stärkande sport derigenom kan i någon mån hämmas; men dels saknar den, som eger medel till en velociped, icke heller medel till utgörande af en jemförelsevis ringa skatt för densamma, så att han för den skull skulle afstå från sporten, och dels är det af så pass stor betydelse för den långväga sportens utöfvare att veta sig ega på ett särskildt sätt lagligen erkänd passagerätt på landsvägarne, att förmånen af skattefrihet icke uppväger de olägenheter, som oförstånd och andra sämre egenskaper ofta lagt i velocipedryttarnes väg. Jag föreslår alltså,

att Riksdagen beslutar en velocipedskatt af 3 kronor för hvarje maskin, att utgå från och med början af år 1894.

Det vore må hända lämpligt, att inkomsten af denna skatt ansloges för vägändamål, men derutinnan vågar jag icke för närvarande göra någon framställning.

Stockholm den 27 januari 1893.

Edvard Thermanius.
